> A ten, który daje ziarno siewcy, niech i wam da chleba do jedzenia, i wasze ziarno rozmnoży, i zwiększy plon waszej sprawiedliwości.
>
> *— II Koryntian 9:10*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: chleb, jedzenie, hojność, dawanie, żniwo, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Biblijny werset *II Koryntian 9:10* mówi o znaczeniu hojności oraz o tym, co dzieje się, gdy pomagamy innym. Apostoł *Paweł* uczy nas, w jaki sposób Bóg wynagradza tych, którzy dają, nie oczekując niczego w zamian.

A ten, który daje ziarno siewcy

Pierwsza lekcja płynąca z tego wersetu jest taka, że Bóg jest hojnym Dawcą. Bóg wzywa nas do okazywania hojności wobec innych i dzielenia się tym, co posiadamy, z potrzebującymi. Gdy dostarczamy ziarno siewcy lub chleb głodnym, odpowiadamy na Boże wezwanie, by być w tym świecie Jego *„rękami i stopami”*, pomagając zaspokajać potrzeby innych ludzi.

Dawanie ziarna siewcy oznacza wspieranie osób uprawiających ziemię – zapewnianie im zasobów niezbędnych do zasiania roli i zebrania plonów. Jest to sposób na poprawę jakości ich życia oraz zapewnienie utrzymania im i ich rodzinom. Wyrażenie to można również rozumieć metaforycznie, w odniesieniu do wielu innych dziedzin ludzkiej aktywności.

Niech i wam da chleba do jedzenia, i wasze ziarno rozmnoży

Drugą kluczową myślą zawartą w tym wersecie jest to, że Bóg wynagradza hojność. Kiedy dajemy, niczego nie tracimy; przeciwnie – zyskujemy błogosławieństwa. Gdy postępujemy słusznie – czyli pomagamy potrzebującym – Bóg nas nagradza. Bóg zatroszczy się o to, co zasialiśmy, i pomnoży to; oznacza to, że ci, którzy okazują hojność, doświadczą wzrostu swoich zasobów.

I zwiększy plon waszej sprawiedliwości

Okazując hojność innym, dajemy wyraz naszej wierze poprzez czyny. To właśnie o takiej sprawiedliwości mowa w tym wersecie. Wyrażając wiarę swoimi uczynkami, zbieramy owoce duchowe. Owoce te są błogosławieństwami, które pojawiają się w naszym życiu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I odpowiedział im Jezus: Ja jestem chlebem życia. Kto przychodzi do mnie, nie będzie głodny, a kto wierzy we mnie, nigdy nie będzie odczuwał pragnienia.
>
> *— Jana 6:35*

Książka: Nowy Testament / Jana
Tematy: chleb, wiara, jedzenie, życie

Interpretacja:
Werset z Ewangelii *Jana 6:35* jest jednym z najważniejszych w Biblii, gdyż ukazuje *Jezusa* jako *„Chleb Życia”*. Oznacza to, że Jezus jest naszym duchowym pokarmem i źródłem życia, tak jak chleb stanowi pokarm dla naszego ciała.

Chleb jest bowiem podstawowym pożywieniem w wielu kulturach, a Jezus często posługuje się tym symbolem w Swoim nauczaniu, by wyjaśnić, że jest On duchowym

pokarmem.

Werset ten ma ogromne znaczenie, ponieważ ukazuje rolę Jezusa w naszym życiu. Jest On źródłem naszego istnienia i jedyną drogą do osiągnięcia prawdziwego spełnienia. Tylko On potrafi zaspokoić nasze najgłębsze pragnienia i obdarzyć nas życiem wiecznym.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba. Jeśli ktoś będzie jadł z tego chleba, będzie żył na wieki. A chleb, który ja dam, to moje ciało, które ja dam za życie świata.
>
> *— Jana 6:51*

Książka: Nowy Testament / Jana
Tematy: chleb, ciało, niebo, Jezus, świat

Interpretacja:
Ewangelia *Jana 6:51* ukazuje analogię między chlebem a życiem wiecznym. *Jezus* przedstawia siebie jako *„żywy chleb”*, który zstępuje z nieba i daje życie wieczne tym, którzy Go spożywają. Określając swoje ciało mianem żywego chleba, wskazuje, że Jego ofiara na krzyżu, złożona dla zbawienia ludzkości, jest źródłem życia wiecznego.

Ważną lekcją płynącą z tego wersetu jest to, że życie wieczne można *osiągnąć jedynie przez Jezusa*. Jeśli pragniemy życia wiecznego, musimy najpierw nawiązać zbawczą relację z *Jezusem Chrystusem i przyjąć Go jako naszego Pana i Zbawiciela*. Ponadto musimy pielęgnować tę więź poprzez czytanie Biblii i życie w nieustannej modlitwie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które

mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Idź więc, jedz z radością swój chleb i pij z wesołym sercem swe wino, gdyż Bóg już przyjął twoje dzieła.
>
> *— Kaznodziei 9:7*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: chleb, jedzenie, serce, radość, życie, wino

Interpretacja:
W tym wersecie mądry autor Księgi Koheleta zachęca nas do czerpania radości z ziemskich przyjemności. Jedzenie i picie należą do największych życiowych przyjemności – to dary od Boga, którymi należy się cieszyć z wdzięcznością i zadowoleniem. Warto zauważyć, że nie jest to wezwanie do nadmiaru, lecz raczej do umiaru i wdzięczności za to, co posiadamy.

Znaczenie radości z prostych rzeczy

W społeczeństwie, które coraz bardziej ceni bogactwo, sukces i władzę, proste radości życia są często pomijane. Tymczasem Księga Koheleta przypomina nam, że prawdziwą radość odnajdujemy w najprostszych, codziennych chwilach. Pyszny posiłek w gronie przyjaciół i rodziny czy kieliszek wina na zakończenie długiego dnia – to właśnie te rzeczy sprawiają, że życie jest naprawdę wartościowe. Gdy uczymy się doceniać te drobiazgi i cieszyć tym, co już mamy, stajemy się szczęśliwsi i bardziej wdzięczni.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A gdy Jezus szedł w szabat przez zboża, jego uczniowie zaczęli po drodze zrywać kłosy. Wtedy faryzeusze mówili do niego: Spójrz, czemu oni robią w szabat to, czego nie wolno robić? A on im odpowiedział: Nigdy nie czytaliście, co zrobił Dawid, gdy znalazł się w potrzebie i był głodny, on i ci, którzy z nim byli? Jak wszedł do domu Bożego za Abiatara, najwyższego kapłana, i jadł chleby pokładne, których nie wolno było jeść nikomu oprócz kapłanów, i dał również tym, którzy z nim byli? Powiedział im także: Szabat został ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla szabatu. Dlatego Syn Człowieczy jest też Panem szabatu.
>
> *— Marka 2:23-28*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: chleb, sabat

Interpretacja:
Fragment Ewangelii według św. *Marka (2:23–28)* opisuje spotkanie *Jezusa* z faryzeuszami, podczas którego zakwestionowali oni postępowanie uczniów Jezusa, zrywających kłosy zboża w szabat. Jezus i Jego uczniowie byli głodni i potrzebowali pożywienia. Faryzeusze uważali, że jakakolwiek praca wykonywana w szabat stanowi naruszenie prawa Bożego.

Znaczenie szabatu w Prawie Mojżeszowym

Szabat – zwany również "Szabbat" – to siódmy dzień tygodnia w tradycji żydowskiej, uznawany za dzień odpoczynku i oddawania czci Bogu. Zgodnie z czwartym przykazaniem *(Wyjścia 20:8–11)* należy święcić dzień szabatu oraz powstrzymywać się od pracy i zajęć o charakterze świeckim. Prawo żydowskie zabrania wszelkich form pracy – zarówno fizycznej, jak i umysłowej – w dniu szabatu.

Odpowiedź Jezusa skierowana do faryzeuszów

Jezus gani faryzeuszów za ich nadmierną surowość w podejściu do prawa i przypomina im, że Dawid wraz ze swoimi ludźmi również spożył chleby pokładne, przeznaczone wyłącznie dla kapłanów *(I Samuela 21:1–6)*. Co więcej, Jezus wskazuje, że szabat został ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla szabatu; innymi słowy, szabat ma być dniem odpoczynku i radości.

Pan szabatu

Jako Syn Człowieczy i zapowiadany Mesjasz, Jezus posiada władzę nad całym stworzeniem. Jest On Panem szabatu, co oznacza, że ma prawo do właściwej interpretacji i stosowania prawa dotyczącego tego dnia. W czasach Jezusa faryzeusze ustanowili szereg dodatkowych przepisów ściśle regulujących przestrzeganie szabatu, przez co zachowywanie prawa stało się raczej ciężarem niż błogosławieństwem.

Jezus przypomniał faryzeuszom i swoim uczniom, że prawo dotyczące szabatu nie miało być ciężarem ani udręką, lecz błogosławieństwem. Celem szabatu jest odpoczynek, oddawanie czci Bogu oraz odnawianie naszych relacji z Nim i z innymi ludźmi.

Wolność w Chrystusie

Jezus nie umniejszał znaczenia szabatu ani prawa go dotyczącego. Uwolnił ludzi od legalistycznego i uciążliwego sposobu przestrzegania szabatu, przypominając, że jego celem jest odpoczynek, oddawanie czci Bogu oraz odnawianie naszych relacji z Nim i z innymi. Wolność w Chrystusie oznacza, że Prawo nie jest środkiem do zbawienia ani sposobem na zjednanie sobie Boga, lecz raczej drogą do okazywania Mu miłości i posłuszeństwa.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Upokorzył cię, dawał ci odczuć głód i karmił cię manną, której nie znałeś ani ty, ani twoi ojcowie, aby cię nauczyć, że nie samym chlebem człowiek żyje, ale że człowiek żyje każdym słowem, które wychodzi z ust PANA.
>
> *— Powtórzonego 8:3*

Książka: Stary Testament / Powtórzonego
Tematy: chleb, jedzenie, życie, cierpienie, Słowo Boże

Interpretacja:
Księga Powtórzonego Prawa jest częścią Pięcioksięgu – pierwszych pięciu ksiąg Biblii – przypisywanych *Mojżeszowi*; opisują one wydarzenia historyczne, począwszy od stworzenia świata aż po śmierć Mojżesza podczas wędrówki ludu hebrajskiego przez pustynię. W ósmym rozdziale Mojżesz przypomina Izraelitom o ich doświadczeniach z czasu tej wędrówki. Wspomina, jak Bóg ich prowadził i chronił oraz jak w cudowny sposób żywił ich manną z nieba, gdy na pustyni brakowało zarówno pożywienia, jak i wody.

Boża Opatrzność w trudnych chwilach

Powtórzonego 8:3 zawiera ważną lekcję płynącą z tej księgi. Doświadczenie Izraela na pustyni ukazuje, jak Bóg troszczy się o potrzeby swojego ludu. Bóg nie tylko zapewniał im pożywienie i wodę, ale także uczył ich, że życie to coś więcej niż tylko jedzenie i picie – chodzi w nim również o *Jego Słowo i Jego wolę*. Bóg pragnął, aby Izrael nauczył się ufać Mu we wszystkich swoich potrzebach. Chciał, by lud wiedział, że Ten, który ich zaopatruje, pozostaje wierny nawet w chwilach trudności.

Refleksje i zastosowanie w naszym życiu

Fragment ten ma znaczenie dla naszego codziennego życia. Często mierzymy się z wyzwaniami natury finansowej, emocjonalnej czy fizycznej, które sprawiają, że czujemy się pozbawieni nadziei. W takich chwilach możemy czerpać naukę z doświadczeń Izraela

na pustyni: możemy zaufać Bożej opatrzności.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Zdarzyło się, że w czasach, kiedy rządzili sędziowie, nastał głód na ziemi. I pewien człowiek z Betlejem judzkiego wyruszył wraz ze swoją żoną i dwoma synami, aby zamieszkać w ziemi Moabu.
> *— Rut 1:1*

Książka: Stary Testament / Rut
Tematy: chleb, wiernosc, jedzenie, troska

Interpretacja:
Ten fragment stanowi początek pięknej i poruszającej historii, która niesie ze sobą ważne lekcje na temat *wiary, rodziny i przyjaźni*. Przyjrzyjmy się niektórym z nich.

Znaczenie rodziny

Pewien mężczyzna z Betlejem w Judzie postanowił wyemigrować do Moabu wraz z rodziną – żoną i dwojgiem dzieci. Decyzja ta wynikała z miłości i troski o bliskich oraz z chęci uchronienia ich przed głodem i niestabilną sytuacją w Izraelu. Rodzina jest świętą instytucją; niezwykle ważne jest, abyśmy w trudnych chwilach wspierali się nawzajem i wspólnie podejmowali decyzje.

Boże zaopatrzenie w trudnych czasach

Choć bezpośrednią przyczyną przeprowadzki mężczyzny z Betlejem do Moabu był głód, w rzeczywistości kierowała nim Boża opatrzność. W Księdze *Rut 1:6* czytamy: *„Wtedy powstała wraz ze swoimi synowymi, aby wrócić z ziemi Moabu, gdyż usłyszała w ziemi*

Moabu, że PAN nawiedził swój lud i dał mu chleb”. Bóg troszczy się o swoje dzieci nawet w najtrudniejszych momentach.

Miłość i lojalność synowej

Po przybyciu do Moabu mężczyzna z Betlejem zmarł, pozostawiając żonę i dwoje dzieci. Lojalność i miłość, jakimi Rut – jedna z synowych – darzyła swoją teściową, są niezwykle poruszające. W Księdze *Rut 1:16–17* zwraca się ona do swojej teściowej, Noemi, tymi słowami: *„Rut jednak odpowiedziała: Nie nalegaj na mnie, abym cię opuściła i odeszła od ciebie. Gdziekolwiek bowiem pójdziesz i ja pójdę, a gdziekolwiek zamieszkasz i ja zamieszkam. Twój lud będzie moim ludem, a twój Bóg będzie moim Bogiem”*. Postawa Rut stanowi świadectwo przyjaźni, miłości i prawdziwego oddania.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I był tam z PANEM czterdzieści dni i czterdzieści nocy, nie jadł chleba i nie pił wody. I PAN napisał na tablicach słowa przymierza, dziesięć przykazań.
>
> *— Wyjścia 34:28*

Książka: Stary Testament / Wyjścia
Tematy: chleb, przymierze, post, prawo, bliskość, Słowo Boże

Interpretacja:
Księga Wyjścia jest jedną z najważniejszych ksiąg Biblii. Opisuje ona historię wyjścia Izraelitów z Egiptu pod wodzą *Mojżesza*. Przytoczony werset opisuje czas, jaki Mojżesz spędził na górze Synaj z Panem – czterdzieści dni i czterdzieści nocy. W tym okresie Mojżesz pościł i otrzymał od Boga Dziesięć Przykazań zapisanych na kamiennych

tablicach.

Dlaczego Mojżesz pościł przez czterdzieści dni?

Post jest praktyką duchową. W kontekście biblijnym wiąże się on z aktami ofiarności i oddania Bogu. Mojżesz zdecydował się na czterdziestodniowy post, aby okazać swoje oddanie Bogu. Powstrzymując się od jedzenia i picia, dążył do nawiązania głębokiej więzi z Bóstwem.

Znaczenie Dziesięciu Przykazań

Dziesięć Przykazań zostało przekazanych Mojżeszowi przez samego Boga i zapisanych na kamiennych tablicach. Stanowią one zbiór uniwersalnych zasad i wartości, które wywarły ogromny wpływ na to, jak ludzie rozumieją i kształtują swoje relacje z Bogiem oraz między sobą. Wśród Dziesięciu Przykazań znajdują się takie nakazy, jak miłowanie Boga ponad wszystko czy szacunek dla rodziców, a także zakazy zabijania, kradzieży, kłamstwa i cudzołóstwa.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*